

DOPIŠ PRO TEBE

ROZHOVOR POD LUCERNOU

3/77

Městem se plouží mlha. Zahaluje žlutavé světlo lucerny v prchavé závoje.

Pod lucernou stojí chlapec a dívka. Oba ve večerním obleku, oba líbezni jako růže před rozkvetem.

» Ani se tě nedotknu, Marietko, přísahám! Jen půl hodinky! Abys viděla, jak bydlím.« Chlapcův hlas zní vášnivě, naléhavě. Oči mu jiskří. Dívka se zamyšleně dívá na odhozený kapesníček u mříží kanálu. Kdysi byl tento kapesníček bělounký a jemný. Někdo ho pošpinil. Snad si jím utřel zablácené boty – a odhodil ho.

» Maminka ... « začne dívka váhavě, ale přeruší ji už trochu chraptivý hlas mladého muže: » Maminka se o tom nedoví. Jen půl hodinku, prosím, Marietko. Přece mi důvěřuješ? « » Jistě ... ano ... samozřejmě ... «

» Tedy ujednáno. Zavěs se do mne, abys neuklouzla. Ta prokletá mlha všechno navlhčila ... « V mlze zní jeho hlas dutě, jakoby byli na světě úplně sami. Snad v jistém slova smyslu také jsou. Ale přece je tu jemné, pevné pouto.

» Nemohu! Slíbila jsem mamince ... nemohu ...! Důvěřuje mi. Ano! Řekla, když jsem odcházela: Nepůjdu s tebou, Marietko, malý má horečku. Ale důvěřuji ti. Důvěřuji, že přijdeš včas domů a nebudeš se u nikoho, u nikoho zastavovat.« Dívka klopi zrak a chrlí ze sebe slova, zatím co na chlapcově tváři se roztahuje mrak.

» Taková hloupost, « šeptá, takže to děvče ani neslyší, » vždyť se o tom maminka nedoví. Co je to – půlhodinka? «

» Ale já to budu vědět. Mne to bude bodat ... zde ... « tuká na srdce. » Budu mít špatné svědomí. Nechci maminku oklamat. Důvěřuje mi. Má mě ráda. «

» Já tě mám také rád, « vybuchne chlapec, » a svědomí je výmysl farářů ... «

Děvče jemně odtahuje ruku z jeho vroucí dlaně. » Snad, « řekne zamýšleně a dotkne se špičkou střevice špinavého kapesníčku. » Ale oklamala bych maminku. Důvěřuje mi. To přece chápeš? «

Chlapec se kousne do rtů. Pak se opře loktem o lucernu, položí si na loket hlavu a rozpláče se. Dívka stojí chvíli jako přimrazená : » Neplač, neplač Venoušku! K vůli mě nesmíš plakat. Nechci tě zarmoutit. Ale nesmím zklamat maminku. Důvěřuje mi. Když jsem byla malá a hrála si s holčičkou, s kterou mi zakázala si hrát – zklamala jsem maminku. To děvčátko nebylo normální a seklo mě lopatičkou, podívej se, « odhruje jemné vlasy a prstem přejede po jizvě za uchem. » To mi zůstalo. A já ... já « Dívka si zakrývá dlaněmi oči : » Vidím stále mamčinu tvář. Neřekla ani slovo ... ale byla smutná. Zklamala jsem ji. Nemohu ... nechci!! «

Chlapec se mezitím napřimil. Přestal plakat. » Ty tedy nechceš? « řekl posměšně. » Čekáš na nějakého prince? Snad na Jirku, milionáře? Ten má holek. Já neměl ještě ani jednu, ty bys byla první ... « položí si náhle dlaň na ústa.

Dívka na něho zírá rozšířenýma očima. » Řikal jsi přece ... že mi jen ukážeš byt ... a ty jsi zatím ... Oh ... « Nyní si opřela o lucernu hlavu dívka. Nedbá toho, že po lucerně stékají kapky špinavé vody na její bílý kožíšek. Chvějí se jí ramena, ale nevzlyká. Chlapec stojí trucovitě vedle ní a drtí podrážkou ušmudlaný kapesník u kanálu. Konečně se dívka vzpomíná : » Promiň, musím jít ... Nedoprovázej mě ... půjdu sama! « » Ne ... ne ... bydlíte o samotě ... ne! « Na chlapcově tváři se objeví úzkostlivý výraz. » Slíbil jsem vaší mamince, že tě dovedu domů a počkám, až otevře. «

» Děkuji, mám svoje klíče! «

Zvedne bradu a odlepi se od lucerny. V okamžiku se mění její postava v běloučký přízrak. Obrysy rozmazala mlha. Chlapec chvíli stojí se sklopenou hlavou. Už mu není horko – spíš mu běží mráz po zádech. Vzdechne, pohlédne směrem ke svému bytu, pak za dívkou, která se už změnila v bělavý stín. Rozběhne se za ní.

Chvíli jdou mlčky. Oba mají sklopenou hlavu, ale každý z jiného důvodu.

» Odpust, Marietko. Stydím se. Jsi jiná než ostatní děvčata. Měl jsem to vědět. Nejsi pro každého ... Odpust! Zapomeň ...

Mám tě rád. Ano, přiznávám se, už včera jsem připravil, co mi kluci poradili ... lihoviny, hudbu, tlumené světlo ... a ... a ... Ale nepočítal jsem s tím, že ti maminka důvěřuje. Ostatní dívky rodiče nenávidí, dělají jim to natruc ... »

»Maminka je moje nejlepší přítelkyně. Nejlepší přítelkyně!« Dívka vytahuje z kabelky klíče a jeden z nich zastrčí do zámku branky : » Měla jsem tě docela ráda. Nejráději ze všech chlapců, « říká litostivě. » Zklamal jsi mě. Lžeš! Nemohu ti důvěřovat. Nemohu ... Ale mamince ano ...! « Zatím co vyčítavě, tiše zapadají slova do mlhy, dívka odemyká branku od zahrady, zamyká ji za sebou a slova se rozplývají v bílých závojkách. A chlapec za ní zírá, prsty křečovitě zakleslé do mříží a oči mu svědí neprolitými slzami.

JE VOLNÁ LÁSKA OPRAVDU VOLNÁ?

Zkušený psycholog došel po četných rozhovorech s mladými a po dlouhém pozorování k těmto závěrům:

1. » Nejdříve láska, pak svatba. « Tímto heslem trpí především dívky. Padesát let vývoje sexuálních vztahů na tom mnoho nezměnilo. Ani u mladých lidí ne. Student píše: » Děvče, které tvrdí, že se jí ještě nikdo nedotkl a při prvním náporu se lehce poddá – to bych nemohl přivést k mamince. « Každý může podlehnout pokušení, ale poddá-li se dívka příliš snadno, každý muž před ní v podvědomí vnitřně couvne. Zboží z druhé – nebo snad z desáté ruky – vzbuzuje podezření. Je už důkladně pošpiněné. Vášní muže je lov – a snadná kořist ho neuspokojí. Nemusel o ni bojovat, proto se nestal vítězem. ČISTOTA A NEDOTKNUTELNOST DÍVKY MUŽE PŘITAHUJE!
2. Naše společnost je položena na základech, které sex bez manželství odmítají – ať mluví tisk, televize, film či kdokoliv jiný cokoliv. Společnost chrání své základní buňky – domov a rodinu – které nezřízený požitek ničí. Jednotlivec ani SPOLEČNOST NECHCE, ABY JEJÍ JISTOTA A PEVNOST BYLY OHROŽENY.
3. Je mnoho nemorálnějších činů než sex mimo manželství. Podvod, lakota, pomluva, farizejství, lež, krutost, zbabělost, klam a jiné choroby lidských vztahů. Proti těmto špatným činům není láska dvou mladých lidí mimo manželství nic tak špatného. Jenže – MILOSTNÝ VZTAH MIMO MANŽELSTVÍ VEDE BRZO KE LŽI, KLAMU, ZBABĚLOSTI, FARIZEJSTVÍ a někdy i k vraždě nenarozeného » dítěte lásky «.

4. Náš hlavní pud není pud pohlavní, ale pud po lidskosti, pud po dosažení dokonalé osobnosti. Pohlavní spojení je ovšem také jeho naplnění, ale společné hledání, očekávání, touha, naděje a sny – příprava domova – mu dodává nejvyšší cenu. Cítí-li se lidé i v manželství spojení jen tělem, nemohou se poznat, nemohou si porozumět. **SEX DOKÁŽE ZNIČIT I NEJKRÁSŇĚJŠÍ PŘÁTELSTVÍ A MANŽELSTVÍ.**
5. Je nám vrozena touha budovat si hnízdečko, obnovit sami sebe v potomstvu. Milostný vztah není ještě budováním domova. Často končí hořkým rozčarováním při podvědomé myšlence: » Ovládáme se, protože nechceme dítě, « a vůbec strachu mít dítě mimo manželství.
6. Rozhodnutí k čistotě není tak těžké, zeptá-li se dívka sama sebe: » Budu si sama sebe ještě vážit, poddám-li se? A když si já sebe vážit nebudu, kdo si mě bude vážit? **KOMU TÍM UŠKODÍM? JEN SOBĚ!** «
7. Volná láska je zřídka opravdu volná. Mladí lidé za ni platí vnitřním neklidem, strachem, že budou přistiženi, že se jeden druhému omrzí. Kradmé a rychlé splnění touhy nepřináší radost. Zklamání vede k výčitkám, člověk má stále podezření, že jeho láska bude zneužita. Ovšem, milostný vztah se těžko ruší, mladí lidé lpí na sobě víc, než tuší. Proto se někdy vezmou už ne z lásky, **NÝBRŽ ZE ZVYKU NEBO ABY NEZŮSTALI SAMI.** A manželství, do kterého je takto člověk vehnán je právě tak nezdravé, jako to, které se uzavřít » musí «.
8. Muži jsou romantičtější, než si přiznají. Vášnivě se zamilují a omyl je často zasáhne krutěji než dívku. Vážný milostný vztah může znamenat konec studií. **PROTO JE MOUDRÉ VYHNOUT SE VČAS MILOSTNĚMU POMĚRU, KTERÝ BY MOHL ZNIČIT NÁŠ ŽIVOT.**
9. Dnešní doba uvolnila morálku správně v tom, že se otevřeně řeší a hovoří o jejich problémech. Bohužel nezastavila sexuální nevázanost. **KDO JDE PŘESTO CESTOU SEXUÁLNÍ VOLNOSTI, MŮŽE SE JEDNOU OD NÍ ZKLAMÁN ODVRÁTIT, PROTOŽE TA NEMÁ NIC SPOLEČNĚHO SE SKUTEČNOU LÁSKOU!**

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8004 Zürich